

FABULANT 3

‘Alle geweldige dingen die ooit in deze wereld zijn gebeurd,
gebeurden eerst in iemands verbeelding.’
Astrid Lindgren, dankwoord Hans Christian
Andersen Award (1958)

Proloog

Het is stil in Magome. De lucht is grauw en de regen valt al uren miezerig naar beneden. In de smalle straat glimmen de kinderkopjes in het licht van de lantaarns. Overal in het dorp liggen mensen in hun warme bed en er is niemand op straat die de muizen ziet opduiken. Honderden dieren rennen door het dorp, in de schaduwen van de overhangende huizen. Hun pootjes roffelen op de stenen, tot ze tot stilstand komen voor een oude deur. Als op commando beginnen de muizen zich met hun scherpe tanden een weg te knagen door het hout. Ze springen naar binnen en verdringen zich in de keuken van het huis.

Schichtig om zich heen kijkend loopt een man in een gouden jas achter hen aan. Hij steekt zijn arm door het gat in de deur, duwt de klink naar beneden en stapt het huis in. Zijn bewegingen zijn houterig. De man loopt tussen de muizen door en staart ingespannen naar de deur van de voorraadkast. Zweetdruppels parelen over zijn voorhoofd. Dan vist hij iets uit zijn zak. De sleutel licht blauw op in de donkere keuken. Trillend steekt Kyan de sleutel in het slot.

Resa zit in muizenvorm op Kyans arm. Ook zij houdt haar ogen strak op de deur gericht. Haar hart bonkt bijna uit haar lijf van

verlangen. De andere muizen verdringen zich piepend rond de voeten van de tovenaar. Ze lijken te voelen dat er iets staat te gebeuren. Hier, in deze doodgewone keuken in dit kleine dorpje in Japan, is in het diepste geheim de poort naar Liessa verborgen: een machtige, magische wereld in het oosten van het Stelsel. Een poort waarvan de inwoners van dit dorp niet eens weten dat hij bestaat.

Resa snuift. De Aardbewoners, die dómme mensen, hebben zoals altijd geen idee wat er zich onder hun neus afspeelt. Maar vandaag zal de poort voor het eerst in tijden weer opengaan. Vandaag zal zij het Stelsel herenigen.

‘Nu!’ eist Resa. Ze kan niet langer wachten.

Kyan houdt zijn hand op de sleutel, maar draait hem niet om. Hij lijkt te aarzelen.

Resa verzamelt alle kracht die ze nog heeft en duwt tegen zijn wil. Hij moet en zal gehoorzamen. En wel nu! Het oosten van het Stelsel zal haar niet nog eens ontkomen.

Kyan kreunt en langzaam voelt ze zijn verzet breken. Resa houdt haar adem in. Ze ziet hoe de tovenaar de sleutel omdraait. Het slot klikt en met een knars zwaait de deur naar Liessa open.

BAM!

Meer magie dan ze ooit voor mogelijk had gehouden, kolkt door de deur. Het is als een vloedgolf die alles meesleurt wat er op haar pad komt. Resa wacht tot de golf wegebt, dan springt ze van Kyans arm door de deur. Al tijdens haar sprong voelt ze haar lichaam veranderen. Weg is die gehate staart en weg is dat beestige bont. Eindelijk is ze weer zichzelf!

Ze landt met twee voeten tegelijk op een vlakke van rood gras. Resa draait zich met een ruk om en kijkt door de openstaande deur naar de spiegel die aan de andere kant aan de keukenmuur hangt. Ze ziet een tovenaars staan, een duistere koningin, met

lange rode haren, sterke armen en benen en... h anden. O, hoe heerlijk om geen poten meer te hebben! Geen snorharen die zenuwachtig trillen. Geen pluizige oren. Resa schreeuwt het uit. Niemand zal haar ooit nog zo vernederen.

Ze draait haar gezicht naar de zon, die hoog aan de hemel staat. Zo ver ze kan kijken ziet ze vlak grasland, met pas aan de horizon een uitgestrekt bos. Achter het bos rijzen bergen de hemel in. Liessa is een van de grootste werelden van het Stelsel en met stip de machtigste. Zelfs hier, op de lege vlakke, siddert de lucht van de rauwe magie. Het giert door haar heen, tot ze bijna uit elkaar lijkt te klappen. Resa rilt. Ze heeft zich nog nooit z o goed gevoeld. Zo machtig.

‘Kom,’ eist ze. Meteen springen haar dienaren met tientallen tegelijk achter haar aan door de poort. Ze nemen al tijdens hun sprong hun favoriete vorm aan. Op de vlakke van Liessa landen draken en yeti’s, griffioenen en cyclopen, en met elke sprong wordt het leger van monsters groter. Resa wijst met haar pink naar de deur die Liessa en Aarde van elkaar gescheiden hield. De deur vliegt uit zijn hengsels en spat in duizend stukjes uit elkaar. Resa grijnst. Dat zal hen leren haar buiten te sluiten!

Terwijl haar dienaren golf na golf door de deur springen, laat Resa vleugels verschijnen. Schubben bedekken haar huid en haar handen en voeten vormen zich tot klauwen. Ze groeit razendsnel, groter dan ooit tevoren. In de vorm van een Hydrea stijgt Resa op, hoger en hoger. Ze tuimelt en zwiert op de maat van de wind, dronken van geluk. Haar roep eechoot over de velden. Tot een vreemde sensatie haar aandacht trekt. Kyan staat nog altijd met zijn handen over zijn mond geslagen in een hoekje van de keuken in Magome. Hij snikt. Dan draait hij zich met een ruk om en rent struikelend over zijn eigen voeten weg bij de versplinterde deur. Hij verdwijnt uit het zicht.

Resa lacht hijgerig. Denkt hij nou echt dat hij kan vluchten? Waarheen dan? Hij denkt toch niet dat hij zich op Aarde kan verstoppen? Voor háár?! De duistere koningin kijkt hem geamuseerd na. Kyan zal krijgen wat hij verdient, maar nu nog niet. Eerst verplettert ze het oosten, dan neemt ze het westen terug en daarna verkoolt ze die ijdelruit – samen met zijn geliefde Aarde – tot een hoopje as.

De stad van de Zieners

De brug over het ravijn wiebelt. Isa en Monsi lopen zo voorzichtig mogelijk. Onder hun voeten fladderen duizenden piepkleine vogeltjes zij aan zij op hun plek en vormen zo een brug naar de overkant.

Isa voelt haar benen trillen. Ze probeert niet te denken aan de eindeloze diepte die naast hen loert en houdt haar ogen strak op de horizon gericht. Aan het einde van de vogeltjesbrug zweeft midden in de lucht een grote rots, met daarop een blinkende stad vol wolkenkrabbers. Metalen cirkels draaien trage rondjes rond de torenspitsen en reflecteren het licht.

Isa probeert zich op de brug te concentreren en de nare gedachten te negeren die steeds weer door haar hoofd schieten, maar het lukt niet. Resa heeft haar macht terug. Hun zoektocht naar de Geheime Poort was voor niets. De duistere koningin was hun te slim af en nu is het Stelsel in gevaar. Alwéér.

Een halfuur geleden waren Monsi en Isa nog op Aarde en smeedden ze plannen in de veilige woonkamer van de elf Morain, omringd door hun vrienden. Nu zijn ze in het verre oosten van het Stelsel. De Man met de Deur bracht hen net naar het begin van de vogeltjesbrug, dicht bij de stad van de Zieners. Monsi

hoopt dat ze hier meer over Resa te weten kunnen komen. Hij hoopt dat ze een zwakke plek kunnen vinden: iets waar Resa bang voor is, iemand van wie ze houdt, iets wat ze niet kan. Léts, wat dan ook, wat ze tegen haar kunnen gebruiken.

Een piepje leidt haar aandacht af. Isa blijft staan en vist uit gewoonte haar telefoon uit haar zak, maar op het scherm is geen bericht te bekennen. Ze zucht. Natuurlijk niet. Ze heeft helemaal geen bereik op de andere werelden van het Stelsel. Het nare gevoel in haar buik wordt sterker. Net voor Monsi en zij weggingen van Aarde, heeft ze haar vader een spraakbericht gestuurd. Een heel lange, waarin ze hem alles verteld heeft. Over het logeren bij oom Arnold in de zomer en hoe ze per ongeluk de Bloemenpoort naar Fabulant openmaakte. Over haar reis door het westen van het Stelsel, over haar nieuwe vrienden Nobel en Monsi en hoe zij samen met het verzet Resa gevangennamen. Ze heeft verteld over haar leugens in de herfstvakantie. Dat oom Arnold en zij helemaal niet ziek in quarantaine zaten, maar in Ierland waren, op zoek naar de Geheime Poort. Ze heeft zelfs verteld dat Resa de poort naar het oosten heeft weten te openen en dat Aarde, en het Stelsel, nu in gevaar zijn. En dat ze niet naar huis kan komen voor ze dat rechtgezet heeft...

De vogeltjesbrug kwettert luid. Isa schrikt op uit haar gedachten en stopt haar telefoon terug in haar zak. Met kracht duwt ze het gepieker uit haar hoofd. ‘Monsi?’ vraagt ze. Met haar armen wijd balanceert ze dichterbij haar vriend toe. ‘Wie is die Ziener nou precies? En waarom hebben we haar nodig?’

‘De Ziener die we zoeken heet Raphaëlle,’ zegt Monsi. Hij wijst naar de zwevende rots. ‘Alle Zieners van het Stelsel wonen hier, op de wereld Sophos, in de stad Ellidiyah. Zieners hebben een bijzonder talent: zij kunnen de levensloop van elk levend wezen zien, op elke wereld in het Stelsel, op elk moment van de dag.’

De lapjeskatman aait met zijn staart over het kopje van een vogel. Dan gaat hij verder. ‘Vanaf het moment dat je geboren wordt, begint jouw verhaal zich te schrijven en rijgen de hoofdstukken zich aaneen. Elke keuze die je maakt, bepaalt hoe jouw verhaal verdergaat. Soms zijn de gevolgen klein: je koopt ergens een appel, eet hem op en denkt er nooit meer aan terug. Maar wat nou als je op die markt tegen je toekomstige levenspartner op botst? Of tegen een misdadiger? Dan is het opeens een sleutelmoment in je leven. Nou, zo zijn er elke dag duizenden keuzes die jouw levenspad bepalen. Met elke keuze die je maakt, creëer je een nieuw pad en een nieuwe toekomst. Maar je sluit ook dingen uit. De toekomst die horen bij wat je níét kiest, sterven af en worden dode zijpaden.’

Monsi kijkt naar Isa’s verwarde frons en lacht. ‘Zie het voor je als een wandeling. Je kijkt vooruit en kiest af en toe om links of rechts af te slaan. Als je rechts afslaat, sterft voor jou het linkerp pad af en ga je naar de toekomst die aan het einde van het rechterpad ligt. Tot je weer op een kruispunt komt en opnieuw kunt kiezen. Snap je?’

Isa knikt aarzelend. ‘Soort van.’

‘Nou, Zieners kunnen alle wandelingen bekijken, van iedereen die leeft. Zij kunnen jouw verhaal zich zien ontvouwen terwijl het gebeurt, met alle vertakkingen.’

Isa zet grote ogen op. ‘Dus een Ziener kan alles zien wat ik doe? Maar wat nou als ik dat helemaal niet wil? Ik bedoel, hoezo kan iemand meekijken als ik naar de wc ga of zo? Dat is toch echt niet oké?!’

Monsi lacht. ‘Zien is extreem vermoeiend. Daarom concen- treren de meeste Zieners zich op specifieke vraagstukken of op belangrijke personen. Ik denk niet dat een van hen jouw wc- bezoek interessant vindt.’ Hij gniffelt. Dan wordt zijn blik weer serieus. ‘De meest talentvolle Ziener van allemaal, Raphaëlle,

heeft de taak gekregen om Resa te volgen, en iedereen die met haar in verbinding staat.'

'Dus die Raphaëlle kan alles zien wat Resa doet?' vraagt Isa verontwaardigd. 'Waarom heeft ze ons dan niet gewaarschuwd? Of ingegrepen! Dan hadden we Resa afgelopen zomer toch meteen aan Nobel kunnen voeren?'

'Een Ziener ziet wat er gebeurt, maar mag de gebeurtenissen niet sturen. Zieners leggen een eed af dat ze geen invloed zullen uitoefenen op het Stelsel.' Monsi haalt zijn schouders op. 'En zelfs al had ze dat gemogen: de Ziener kon ons op geen enkele manier bereiken. Niet zolang de poort naar Liessa op slot zat.'

Isa moppert nog wat na. 'Wat heb je er in hemelsnaam aan om iemands hele leven te bekijken als je niet eens kan ingrijpen wanneer het misgaat?'

'Zieners zijn er om de waarheid vast te leggen. Zij zorgen ervoor dat misdadigers hun straf niet ontlopen, dat machthebbers geen feiten kunnen verdraaien en overwinnaars niet achteraf een nieuwe geschiedenis kunnen schrijven waarin zijzelf beter uit de verf komen. Dankzij de Zieners wordt er eerlijk verslag gedaan van wat er gebeurd is. De belangrijke gebeurtenissen die zij zien worden vastgelegd en worden later gebruikt in rechtszaken, of bij het schrijven van geschiedenisboeken. Zieners dienen de waarheid.' Monsi glimlacht. 'Raphaëlle kan ons hopelijk meer informatie geven over Resa, maar ze mag ons niet vertellen hoe we haar kunnen verslaan.'

'Maar haar leven wordt toch ook een hel als Resa wint?' werpt Isa tegen.

De lapjeskatman knikt. 'Ja, maar Zieners zijn wat ze zijn. Ze kunnen dat niet veranderen, zelfs niet om zichzelf te redden.'

Isa zucht gefrustreerd. Net alsof Resa zich aan de regels houdt! Ze kunnen toch wel een keertje...

‘Oei!’ Monsi stapt op de rug van een vogeltje dat nét een lekker hapje ziet en met een duikvlucht naar beneden suist. Zijn voet zakt door de brug. De lapjeskatman wankelt en maait met zijn armen.

Snel grijpt Isa zijn hand en trekt hem terug naar het midden van de brug. De vogels beginnen luid te kwetteren.

‘Dank je wel!’ zegt Monsi. Hij gluurt angstig naar het ravijn onder hen. ‘Ik ben dit nu wel beu. Gelukkig zijn we er bijna.’

Voetje voor voetje lopen ze het laatste stukje over de brug en stappen op de zwevende rots waarop de stad van de Zieners gebouwd is. Isa haalt opgelucht adem. ‘Bedankt, vogels!’ roept ze over haar schouder.

Dan kijkt ze nieuwsgierig om zich heen. Een breed pad leidt naar een glazen stadspoort en daarachter rijzen de eerste wolkenkrabbers al op.

‘Hoe kan een stad eigenlijk zweven?’ vraagt Isa, terwijl ze in de richting van de poort lopen. ‘Die gebouwen zijn toch hartstikke zwaar?’ Ze is inmiddels wel gewend aan de buitengewone plekken van het Stelsel, maar een zwevende stad heeft ze nog nooit gezien.

‘Hebben jullie op Aarde ook ballonnen?’ vraagt de lapjeskatman.

Isa knikt.

‘Nou, als je een ballon vult met lucht gebeurt er niet zoveel, maar als je helium in een ballon doet, gaat hij zweven. Dat komt omdat helium lichter is dan lucht.’ Monsi wijst naar de grond onder hun voeten. ‘Dit werkt eigenlijk hetzelfde. Binnen in deze rots zit een gasbel die gevuld is met vola-gas. Vola-gas is zoveel lichter dan lucht dat het wel duizend keer zijn eigen gewicht kan optillen. De gebouwen van de stad zijn zo gemaakt dat de stijfkracht van de gasbel precies in balans is met het gewicht van